

De Sociëteit frist  
het geheugen van  
de Binnenstad op



**De Sociëteit**

Verhaal van de maand  
augustus 2020

## ‘Vader heeft ons vreselijk goed op gang geholpen’

Vanuit zijn woning aan de Zijdam kan Ton de Groot de Mient zien, aan de overkant van het water. Op de hoek staat daar het rijksmonument waar ooit apotheek De Witte Roos gevestigd was. Dat pand, pal bij de Waagtoren, is voor Ton het huis waarin hij opgroeide. Voor hem en zijn vrouw Anka is het het huis waarin zij samen werkten en waarin hun kinderen geboren werden.



1956, vader Wim de Groot

Toen zich in 1946 de kans aandiende het pand op de hoek van de Mient te huren, stond Tons opa, Willem de Groot, niet te trappelen. Het pand dat voorheen niet alleen een apotheek, maar later ook een melksalon en een lunchroom had gehuisvest, was veel te groot naar zijn zin. Een enorm gebouw vond hij het. Dreef hij zijn bedrijf niet al jaren vanuit zijn woonhuis aan de Toussaintstraat? Dat ging wat hem betreft prima. Toch vestigde ‘Woninginrichting W. de Groot’ zich per 1 augustus 1946 in het pand. Willem ging er ook wonen. Dat het zover kwam, kwam vooral omdat Willem de wens van zijn zoon Wim volgde. Wim vond de plek en de ruimte ideaal voor het gezamenlijk stoffeerdiersbedrijf. Het zal ook op zijn aanwijzing geweest zijn dat het bedrijf een tweede naam ging voeren: ‘Bij de Waag’.

### ‘Brandweerman worden òf vaders’ knecht’

Toen Ton in 1953 geboren werd, had zijn vader Wim de zaak al van opa overgenomen. Het gezin woonde ook in het pand aan de Mient. In de stad was het anders dan tegenwoordig. ‘Kinderen speelden heel veel buiten, op het Doelenveld,’ herinneren Ton en Anka zich. Ton bezocht de Wilhelminaschool in de Doelenstraat. Brandweerman wilde hij worden. Maar ook zijn vaders werk vond hij interessant. Op zijn vijftiende ging hij in de leer bij Erkamp, een interieurverzorger. ‘Vijfentwintig gulden in de week verdiende ik.’ Daarna werkte hij voor Kofa-Spruyt. ‘Er waren achttien woningstoffeerdiers elke dag bezig!’ Na zijn dienstplicht kwam Ton bij zijn vader in de zaak. ‘Het stofferen heb ik vooral van hem geleerd.’ In 1985 overleed vader Wim. ‘Dat ik de zaak overnam, zat al in de pen. Vader heeft ons op gang geholpen. Hij had voor ons gespaard.’



Het wonen in het pand waar ook het familiebedrijf zat, had voor Ton als jonge jongen ook nadelen. ‘Door de winkelbel konden mijn ouders altijd horen hoe laat ik ’s avonds thuiskwam.’

Gevelsteen  
Mient 2:  
de vier  
Heemskinderen





Ton heeft als stoffeerder veel werk voor de gemeente gedaan. Het opnieuw bekleden van de raadszetels is een van de vele voorbeelden.

De firma De Groot had in de Sint Jacobstraat een pakhuis voor het bijvullen van kapokmatrassen. 'Dat materiaal gaf me een stuifbende,' weet Ton uit de verhalen zijn vader. 'Als zo'n matras leeggehaald was, gingen ze eerst koffiedrinken om het stof de tijd te geven neer te dalen. Bij terugkomst werd het matras dan weer bijgevuld; de knopen weer door en door genaaid en de naad gesloten. De klant had dan dezelfde nacht weer een goedgevuld, comfortabel matras.'

In 2007 stopten Ton en Anka met het bedrijf. 'Mijn vader zou dat begrepen hebben,' zegt Ton. Sindsdien heeft hij tijd voor allerlei activiteiten.



#### WAAGMEESTER

Tijdens de kaasmarkt controleert Ton als waagmeester het wegen van de kazen. Een leuke taak, ook vanwege de nazit. In vroeger tijden moest er over de kaas belasting aan de stad Alkmaar betaald worden. Om fraude te voorkomen, stond er bij elke weegschaal een waagmeester.



#### KOPPIGE KLUSSERS

Als echte Alkmaarder heeft Ton een zwak voor de Acht Oktoberoptocht. Zijn ervaring als stoffeerder komt goed van pas in de groep 'De koppige klussers' die elk jaar een van de wagens voor de optocht maakt. Elk jaar lukt het de klussers het soms ingewikkelde ontwerp te realiseren, zoals in 2019 de 'Annie M.G. Schmidt-wagen'.



Bronvermelding:

Foto's en ander beeldmateriaal: Regionaal Archief Alkmaar en privé-archief Ton de Groot.

Foto's 2020: Ankie Smit